

Postanowienie NSA z dnia 1 czerwca 2010 r. sygn. I OW 29/10

Zgodnie z regulacją zawartą w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, do której odsyła art. 6 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej, pod pojęciem "lokal mieszkalny" rozumieć należy lokal służący do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych. Z zakresu tego pojęcia ustawodawca wyłączył pomieszczenia przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, w szczególności znajdujące się w budynkach internatów, burs, pensjonatów, hoteli, domów wypoczynkowych lub innych budynkach służących do celów turystycznych lub wypoczynkowych. Użycie w powołanym przepisie zwrotu "w szczególności" wskazuje na jedynie przykładowy charakter wyliczenia. Wszystkie zatem pomieszczenia przeznaczone do krótkotrwałego pobytu osób, nawet te, które w ustawie nie zostały wprost wymienione, nie stanowią lokali mieszkalnych w rozumieniu powołanej ustawy.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że Y jest osobą bezdomną w rozumieniu art. 6 pkt 8 ustawy o pomocy społecznej, ponieważ jest osobą niezamieszkującą w lokalu mieszkalnym w rozumieniu przepisów o ochronie praw lokatorów i mieszkaniowym zasobie gminy. Nie jest również zameldowana na pobyt stały, w rozumieniu przepisów o ewidencji ludności i dowodach osobistych. W świetle powyższych okoliczności, właściwość miejscową gminy należało ustalić na podstawie art. 101 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej, tj. według ostatniego miejsca zameldowania osoby ubiegającej się o świadczenie.

Źródło: Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych